

is csodálkozással szemlélnek: tanulmányt olvasott föl *Új napimádás* címmel, műfordításokat mutatott be saját versei mellett. Kész művész volt, a Nyugat nagy nemzedékének méltó társa.

Világháborút és emigrációt járt meg, a bécsi évek alatt az ellenforradalmat ostromozta, és fáradhatatlanul tanult meg tucatszeli nyelvet. Ezt a tudást kapcsolta össze költői tehetségével és érzékenységével. Romániában telepedett meg, Arad, Temesvár munkáinak és műhelyének fészke. Több nyelvről fordított és fordít magyarrá, de több nyelvre is. Klasszikusoknak lett hű tolmácsolója (elegendő itt csak a kongeniális Goethe- és Eminescu-fordításokra utalnunk), de sohasem feledkezett meg a kortárs irodalomról sem. Ahogyan már Ady életében németre ültette át a nagy barát verseit, úgy ügyel ma is arra, hogy fiatal pályatársainak műveit több néppel megismertesse. Munkássága és magatartása mindig a legjobb kapocs volt a magyar és a román nép közötti barátság elmélyítésére, a két nép kultúrájának kölcsönös megismerésére.

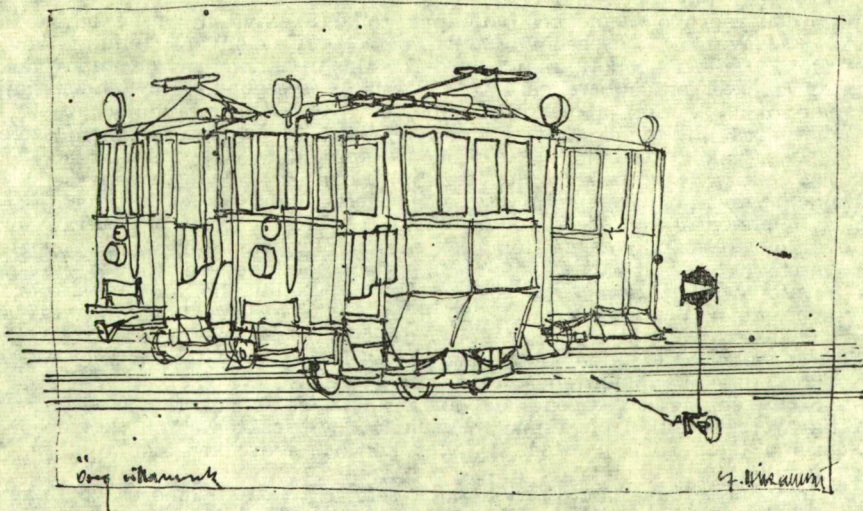
Hatalmas területeket fog át az irodalomból ez a szigorúan osztályozó és válogató ízlésű fordítói munka. Mindig igazságos volt a válogatásban, csak az igazi tehetségnek adott lehetőséget a nagyvilág elé jutni fordítóműhelye kilátójáról. Nemzedékeket nevelt erre a munkára példájával, és ma is gyakran halljuk fiatal romániai magyar költőktől, hogy Franyó Zoltán asztalától indultak.

Úgy tűnik, hogy a műfordítás kitöltötte ennek az életműnek minden zugát és a költő Franyó háttérbe szorította édes gyermekeit: saját verseit. Pedig eredendően megkülönböztethető költői egyéniség volt a nagy kortársak között is verseivel. Aligha feledhető az irodalomszervező szerepe is, melyet a gyakorta indított és gyakorta megszűnt lapokban, folyóiratokban végzett, párosítva mindezt a legnevesebb publicisztikai munkával. (Hadd utaljunk itt két jellemző mozzanatra: a húszas évek elején Aradon *Genius* címmel indított folyóiratot, és az itthon üldözött, mellőzött Juhász Gyulát nyerte meg munkatársának; *6 Órai Újság* címmel az egyik legjobb magyar nyelvű antifasiszta lapot szerkesztette és írta.)

Néhány éve Szegeden járt, örömmel fogadtuk Ady, Juhász Gyula, Karinthy Frigyes, Kosztolányi, Somlyó Zoltán egykori társát, kézfogásában az övékét éreztük. (Eszünkbe jutott és most is eszünkbe jut Illyés szép gondolata a nemzedékek kézfogásáról!)

Nagy nemzedék méltó képviselője ő. Szomorúan vettük annyiok mulását épp az utóbbi hónapokban. Örömmel ragadjuk meg az alkalmat, hogy kettőzött szeretettel köszöntsük az itt levőt: *Franyó Zoltánt*, aki kedvenc szerzőjének, Goethének szavát — *világirodalom* — a legmélyebben értelmezte. Kívánjuk, hogy az alkotás ihlete még nagyon soká tartson és a szellem erejét őrizze a test egészsége is.

ILIA MIHÁLY

Winkelbauer Pál: Öreg villamosok